

bezúčinným. Navrhl-li žalobce, by bylo uznáno, že jest žalobce oprávněn vésti exekuci, odpovídá žalobní žádání předpisu § 12 odp. řádu, neboť jest v něm i návrh, by žalovaná trpěla pro žalobcovo uspokojení exekuci na věci v žalobním žádání blíže uvedené. Výklad, jež dává žalobnímu žádání po této stránce odvolací soud, jest příliš formalistický a nelze s ním souhlasiti. Bylo proto v tomto směru dovolání žalované Karly W-ové vyhověti. Ježto se však odvolací soud, vycházející z mylného názoru, nezabýval, vyřizuje odvolání žalované, a ostatními odvolacími důvody, bylo se po rozumu § 510 c. ř. s. usnésti tak, jak se stalo. Důsledkem toho bylo odvolacímu soudu uloženo, by odvolání Karly W-ové věcně vyřídil.

Čís. 10076.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Noční práce nemusí býti zvláště odměňována.

Za práci přes čas nemusí býti placena zvýšená mzda, nýbrž se vyžaduje jen, by práce přes čas byla odměňována zvlášť. Co do výše odměny za práci přes čas jest rozhodnou především úmluva stran, a, kdyby jí nebylo, jest pokládati přiměřený plat za vymíněný.

(Rozh. ze dne 9. července 1930, Rv I 1654/29).

Žaloba zaměstnance proti zaměstnavateli o zaplacení odměny za práci přes čas a za práci noční byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalobce se domáhá na žalované firmě zaplacení příplatků k normální mzdě jednak za práce přes čas, jednak za práce noční a odůvodňuje tyto nároky poukazem k ustanovení § 6 (3) zákona ze dne 19. prosince 1918 čís. 91 sb. z. a n., že mimořádné pracovní hodiny musí se platiti zvláště. K tomu jest především připomenouti, že o noční práci pojednávají předpisy §§ 8 a 9 zákona čís. 91/1918, které však nemají ustanovení, že noční práce musí býti zvláště odměňována. Předpis § 6 (3) zákona čís. 91/1918 platí jen o pracovních hodinách, přesahujících pracovní dobu stanovenou v § 1 a povolených podle odst. (1) a (2) § 6 téhož zákona, a nečiní se tam rozdíl, zda byla práce přes čas konána ve dne či v noci. Žalobcův nárok na zvláštní příplatek k normální mzdě, pokud se opírá o skutečnost, že práce byly konány v noci, nemá tedy v ustanovení § 6 (3) zákona č. 91/1918 vůbec opory. Za práce v noci byl žalobce odměněn ujednanou hodinovou mzdou, neboť bylo již prvním soudem zjištěno, že se strany dohodly co do odměny za noční práci na mzdě 2 Kč 70 h za hodinu. Jest nesporné, že tato mzda byla žalobci vyplacena, a další nárok za noční práci nelze mu přiznati. Pokud jde o práce přes

čas projevuje dovolatel názor, že slovy zákona o zvláštním placení mimořádných pracovních hodin jest míněna odměna převyšující pravidelný plat. S tímto názorem nelze souhlasiti. Práce přes čas, pokud jest podle zákona přípustná, musí ovšem podle velícího zákonného předpisu býti zvláště zaplacená, ale tím zákon nestanoví, že za práci přes čas musí býti placena mzda zvýšená, nýbrž vyjadřuje jen zásadu, že mzda za práci pravidelnou nezahrnuje v sobě ještě odměnu za případnou práci přes čas, takže práce přes čas musí býti odměňována vedle toho (zvlášť) (viz rozh. čís. 9505 sb. n. s.). Co do výše odměny za práci přes čas jest rozhodnou podle § 1152 obč. zák. především úmluva stran (viz rozhodnutí čís. 5537 sb. n. s.), a kdyby jí nebylo, jest přiměřený plat pokládati za vymíněný, k čemuž se dodává, že v rozhodnutí čís. 6854 sb. n. s. byl předpis zákona, že práce přes čas musí býti zvláště placeny, vyložen v ten smysl, že úplata za ně musí býti aspoň přiměřená úplatě za práce pravidelné. V souzeném případě žalobce sám tvrdí, že podle ujednání pracoval za mzdu hodinovou, a přiznává, že za vykonané práce přes čas dostal touž mzdu, jako za práce pravidelné, a poněvadž tuto mzdu přijímal po celou dobu pracovního poměru, nečině další nárok, jest míti za to, že vyplácená mu odměna za práci přes čas vyhovovala shodné vůli stran a neodporovala zákonu, takže tu není místa pro soudcovské určování přiměřeného platu a žalobní nárok na další příplatek ke mzdě již zaplacené není nijak odůvodněn.

Čís. 10077.

Ohlásiv poplatek z převodu k exekuční dražbě (§ 172, druhý odstavec, ex. ř.), nabyt stát nároku, by bylo při rozvrhu nejvyššího podání přihlíženo k poplatku v příslušném pořadí, i když poplatek nebyl uveden v přihlášce k rozvrhovému roku.

(Rozh. ze dne 10. července 1930, R I 549/30.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, nepřikázal soud první stolice československému státu převodní poplatek v přednostním pořadí. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud přikázal československému státu v přednostním pořadí převodní poplatek.

Důvody:

Dovolací rekurs napadá usnesení rekursního soudu proto, že nebyl čsl. státu z nejvyššího podání v požadovaném přednostním pořadí přikázán převodní poplatek z tržby smlouvy ze dne 6. září 1927. Berní úřad tento poplatek 4270 Kč na vyzvání podle § 172 druhý odstavec ex. ř. včas před dražbou sice ohlásil a přihlášku příslušným platebním rozkazem doložil, ale v přihlášce podané na vyzvání podle § 210 ex. ř.